

на испански, както и да носят традиционната циганска носия. През 1695 г. им е забранено – без особен успех – да се занимават с друго, освен със селскостопанска дейност. През 1746 г. е съставен списък на 75 града, в които циганите могат да живеят.

Гоненията не спират. През 1749 г. е издадена заповед за залавянето на всички цигани. Целта е циганското население да бъде елиминирано, като първо мъжете бъдат отделени от жените и подложени на тежък принудителен труд. Няколко стотици цигани са заловени и хвърлени в затвор. Повечето от тях впоследствие са освободени и им позволяват да се завърнат по домовете си, тъй като са изключително добри ковачи и хлебари. Последните цигани са освободени през 1765 г., след като прекарват в затвора цели 16 години. Репресиите са прекратени и е въведена политика на асимилация и социална интеграция на циганите със заповед на Карл III от 1783 г., съгласно която те са признати за равноправни граждани. Забранена е употребата на думата **хитано** (циганин). Циганите нямат право да носят своите характерни дрехи и да говорят на ромски; много от тях се възползват от възможността да пътуват и мигрират в Южна Франция. В резултат от наложените наказания ромският език е забравен от повечето испански роми и те създават разновидност на испанския с някои ромски думи и изрази, наречена **кало**.

Циганите живеят в Испания в периферията на обществения живот и преобладаващото население се отнася с пренебрежение към тях, освен в случаите, когато са даровити музиканти и бикоборци. Католическата църква се ангажира с грижи за циганите и през XX век основава християнски мисии и богомолски шествия. Напоследък много цигани станаха последователи на **Движението „Петдесятна църква“**.

С падането на диктаторския режим на Франко през 1975 г. циганите получават право да се организират в политически формации и да издават свои списания. Но в някои среди продължават да тлеят антицигански настроения, което проличава в някои инциденти. През 1984 г. тълпа от няколко стотици души протестира в Сарагоса срещу настаняването на цигани в 36 предоставени им къщи в областта Актур. Лозунгите гласят: „Борете се за правата си срещу циганите“. През 1986 г. има нападения над циганския квартал в Мартос, при което са подпалени 30 къщи и жителите са принудени да избягат в съседното селище. Местните селяни не ги пускат и ги прокуждат. Властите в областта се опитват да заселят бежанците на друго място – в Монте Лопе Алварес, но местните жители